

Sygn. akt III KO 80/12

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puzkarski

w sprawie z wniosku skazanego **H. S.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 marca 2013 r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt III KO 80/12, uznające za bezskuteczny wniosek o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

H. S., skazany w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2010 r., wystąpił pismem z dnia 12 września 2012 r. o przyznanie mu obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Po ustaleniu, że sytuacja materialna skazanego jest rzeczywiście trudna, Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. w zw. z art. 78 § 1 k.p.k. i art. 545 § 2 k.p.k. wyznaczył obrońcę z urzędu dla H. S. Po zbadaniu sprawy obrońca złożył opinię stwierdzającą brak podstaw do sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania; następnie Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego zawiadomił skazanego o stanowisku obrońcy oraz na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwał go do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku z 12 września 2012 r. o wznowienie postępowania przez sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata z wyboru, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny. W zakreślonym terminie skazany nie zastosował się do tego

wezwania, wobec czego Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2013 r., sygn. akt III KO 80/12, na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. uznał za bezskuteczny wniosek H. S. z dnia 12 września 2012 r. o wznowienie postępowania.

Skazany złożył zażalenie na to zarządzenie. Wnosząc o „rozpatrzenie” zażalenia i „danie możliwości do wznowienia procesu” podniósł, że nie ponosi „żadnej winy lub odpowiedzialności” za nieuzupełnienie braku pisma, które złożył. Nadto poinformował, że uzgodnił z obrońcą z urzędu, iż przekaże mu informację, która miała zostać przedstawiona we wniosku jako argument przemawiający za wznowieniem postępowania, ale przebywając w zakładzie karnym nie był w stanie w umówionym dniu telefonicznie skontaktować się z obrońcą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że treść pisma sporządzonego przez H. S. wskazuje, iż jego zasadniczym celem było doprowadzenie do przyznania mu obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Słusznie jednak Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego potraktował pismo także jako wniosek o wznowienie, bowiem przemawiało za tym uregulowanie zawarte w art. 118 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy skazany nie ograniczył się do prośby o wyznaczenie obrońcy z urzędu, ale też wywodził, że wznowienie postępowania w jego sprawie jest konieczne i przedstawił okoliczności, które, jego zdaniem, przemawiają za takim postąpieniem. Przechodząc zaś do meritum należy stwierdzić, że zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w powołanym w jego treści przepisie prawa. Pismo złożone przez H. S., potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania, nie mogło otrzymać biegu, bowiem nie odpowiadało wymaganiu określonemu w art. 545 § 2 k.p.k., który stanowi, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Art. 120 § 2 k.p.k. nakazuje uznać pismo nieodpowiadające wymogom formalnym, przy czym brak jest tego rodzaju że pismo nie może otrzymać biegu – za bezskuteczne, jeżeli osoba, od której pochodzi, wezwana do usunięcia braku pisma w ciągu 7 dni (termin określony w art. 120 § 1 k.p.k.) i pouczone o skutkach nieuzupełnienia braku w terminie, nie zastosuje się do przekazanego jej wezwania, tj. nie usunie w określonym terminie wykniętego braku pisma. Skoro H. S., należycie pouczone,

nie złożył w terminie 7 dni (także i później) wniosku o wznowienie postępowania podpisanego przez adwokata, nie było innej możliwości, niż uznać za bezskuteczny wniosek, który skazany sam sporządził. Wymienione wyżej przepisy nakazywały oprzeć zaskarżone zarządzenie na kryteriach czysto formalnych, bez badania przyczyn, dla których skazany nie usunął braku pisma. Nie mają zatem znaczenia podniesione przez skarżącego argumenty, w szczególności, że z powodów od niego niezależnych nie zastosował się do przekazanego mu wezwania. Niewątpliwie, twierząc że nie ponosi „żadnej winy” za niezuzpełnienie braku pisma, skazany ma na myśli brak środków na opłacenie obrońcy z wyboru, jednak jest istotne, że właśnie z tego powodu wcześniej wyznaczono mu obrońcę z urzędu, co – niezależnie od faktu, że obrońca nie znalazł podstaw do wznowienia postępowania – umożliwiło mu realizowanie prawa do obrony. Sygnalizowane przez skarżącego trudności w nawiązaniu kontaktu z obrońcą są bez związku z oceną zaskarżonego zarządzenia, można wszakże wspomnieć, że nie było przeszkód, by oczekiwaną przez obrońcę informację skazany przekazał drogą korespondencyjną.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.